

Sentencja

- 1) Świadczenie, takie jak rozpatrywane w sprawie przed sądem krajowym krótkookresowe świadczenie z tytułu niezdolności do pracy dla młodych niepełnosprawnych, stanowi świadczenie z tytułu inwalidztwa w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 647/2005 z dnia 13 kwietnia 2005 r., jeżeli w chwili złożenia wniosku jest bezspeczne, iż osoba ubiegająca się o świadczenie jest dotknięta stałą lub długoterminową niepełnosprawnością.
- 2) Artykuł 10 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1408/71, we wspomnianej wersji zmienionej rozporządzeniem nr 647/2005, stoi na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie uzależniło uzyskanie prawa do krótkookresowego świadczenia z tytułu niezdolności do pracy dla młodych niepełnosprawnych, takiego jak rozpatrywane przed sądem krajowym, od przesłanki dotyczącej posiadania zwykłego miejsca zamieszkania na jego terytorium.

Artykuł 21 ust. 1 TFUE stoi na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie uzależniło uzyskanie prawa do takiego świadczenia od:

- przesłanki dotyczącej uprzedniej obecności osoby ubiegającej się o świadczenie na jego terytorium, wykluczając wszelkie inne elementy mogące posłużyć do wykazania, iż istnieje rzeczywisty związek między osobą ubiegającą się a tym państwem członkowskim, oraz
- przesłanki obecności osoby ubiegającej się o świadczenie na jego terytorium w chwili złożenia wniosku.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 lipca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-518/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług — Wykonywanie działalności w zakresie obrotu nieruchomościami)

(2011/C 269/10)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Rogalski i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, pełnomocnik i N. Ruiz, advogado)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 49 TFUE i 56 TFUE — Wykonywanie działalności w zakresie obrotu nieruchomościami

Sentencja

- 1) Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 56 TFUE
- zezwalając na wykonywanie działalności w zakresie pośrednictwa w obrocie nieruchomościami wyłącznie w ramach agencji nieruchomości;
 - nakładając na spółki pośrednictwa w obrocie nieruchomościami oraz na pośredników w obrocie nieruchomościami z siedzibą w innych państwach członkowskich obowiązek ubezpieczenia odpowiedzialności zawodowej poprzez zawarcie umowy ubezpieczenia zgodnie z portugalskimi przepisami prawnymi;
 - nakładając na spółki pośrednictwa w obrocie nieruchomościami mające siedzibę w innych państwach członkowskich obowiązek posiadania dodatkowego kapitału własnego w rozumieniu powyższych przepisów oraz
 - poddając spółki pośrednictwa w obrocie nieruchomościami oraz pośredników w obrocie nieruchomościami z siedzibą w innych państwach członkowskich pełnemu zakresowi kontroli dyscyplinarnej Instituto de Construção e do Imobiliário IP,

oraz uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 49 TFUE i 56 TFUE

- nakładając na spółki pośrednictwa w obrocie nieruchomościami obowiązek prowadzenia wyłącznie działalności w zakresie pośrednictwa w obrocie nieruchomościami, z wyjątkiem zarządzania nieruchomościami na rachunek osób trzecich oraz
- nakładając na pośredników w obrocie nieruchomościami obowiązek prowadzenia wyłącznie działalności pośrednika w obrocie nieruchomościami.

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 lipca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Ringkonnakohus — Republika Estońska) — Rakvere Piim AS, Maag Piimatööstus AS przeciwko Veterinaar- ja Toiduamet

(Sprawa C-523/09) (¹)

(Wspólna polityka rolna — Opłaty z tytułu inspekcji i kontroli sanitarnych produkcji mlecznej)

(2011/C 269/11)

Język postępowania: estoński

Sąd krajowy

Tartu Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rakvere Piim AS, Maag Piimatööstus AS

Strona pozwana: Veterinaar- ja Toiduamet

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tartu Ringkonnakohus — Wykładnia art. 26 i 27 oraz załączników IV i VI do rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165, s. 1) — Obliczenie opłat należnych z tytułu urzędowych kontroli produkcji mlecznej — Pobór opłat odpowiadających stawkom minimalnym stosowanym na podstawie tego rozporządzenia, ale wyższym od rzeczywistych kosztów poniesionych przez właściwe organy w związku z kontrolami urzędowymi

Sentencja

Artykuł 27 ust. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt należy interpretować w ten sposób, iż zezwala on państwu członkowskiemu na pobieranie bez konieczności przyjęcia środków wykonawczych na płaszczyźnie krajowej opłat w wysokości stawek minimalnych przewidzianych w sekcji B załącznika IV do tego rozporządzenia, nawet jeżeli koszty poniesione przez właściwe organy w związku z inspekcjami i kontrolami sanitarnymi przewidzianymi w tym rozporządzeniu są niższe od tych stawek, a nie są spełnione przesłanki zastosowania art. 27 ust. 6 tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lipca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia — Włochy) — Azienda Agro-Zootecnica Franchini sarl, Eolica di Altamura Srl przeciwko Regione Puglia

(Sprawa C-2/10) (¹)

(Środowisko naturalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Dyrektywa 79/409/EWG — Ochrona dzikiego ptactwa — Specjalne obszary ochrony należące do europejskiej sieci ekologicznej Natura 2000 — Dyrektywy 2009/28/WE i 2001/77/WE — Odnawialne źródła energii — Przepisy krajowe — Zakaz lokalizacji turbin wiatrowych nieprzeznaczonych do własnego użytku — Brak oceny skutków przedsięwzięcia na środowisko naturalne)

(2011/C 269/12)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Azienda Agro-Zootecnica Franchini sarl, Eolica di Altamura Srl

Strona pozwana: Regione Puglia

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia — Wykładnia dyrektyw 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 283, s. 33), Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140, s. 16), Rady 79/409/WE z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 103, s. 1) oraz Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7) — Uregulowania krajowe i regionalne zakazujące jakiegokolwiek przedsięwzięcia polegającego na budowie systemów produkcji energii wiatrowej nieprzeznaczonych do własnego użytku znajdujących się na obszarach OZW i OSO należących do sieci „Natura 2000” — Niedokonanie oceny oddziaływania

Sentencja

Dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory oraz dyrektywę Rady 79/409/WE z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, dyrektywę 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie istnieniu uregulowań, które zakazują lokalizacji turbin wiatrowych nieprzeznaczonych do własnego użytku na obszarach należących do sieci Natura 2000 bez jakiegokolwiek uprzedniej oceny skutków przedsięwzięcia dla środowiska na obszarze, na którym ma być ono realizowane, o ile przestrzegane są zasady niedyskryminacji i proporcjonalności.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 lipca 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — postępowania wszczęte przez Bureau National Interprofessionnel du Cognac

(Sprawy połączone C-4/10 i C-27/10) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 110/2008 — Oznaczenia geograficzne napojów spirytusowych — Stosowanie w czasie — Znak towarowy zawierający oznaczenie geograficzne — Używanie skutkujące sytuacją mogącą stanowić naruszenie oznaczenia geograficznego — Odmowa rejestracji lub nieważność takiego znaku towarowego — Bezpośrednie stosowanie rozporządzenia)

(2011/C 269/13)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus